A középkorban „csipkemadár” elnevezéssel illették ezt a majd verébnagyságú énekesmadarunkat. Találó nevét a csipkebokor piros terméséről kapta, mely hasonló vörös begyéhez. A napokban a dögei iskolakert nyugati végében figyeltem fel egy öreg fűzfán a fiókáit terelhető vörösbegycsaládra. Egészen közel jöttek hozzám.

A nyár folyamán ha párás folyóárterekben, ligetes erdőszegélyekben jártok sokszor találkozhattok e feltűnő tollazatú, de sajnos kevéssé ismert madárfajunkkal. A neve ugyanis ismerősen cseng, de igen sokan verébnek hiszik, amig csak feléjük nem fordítja feltünő begytájékát. Nagy kerek szemeivel megbámulja a betolakodó idegent. **A vörösbegyet élénkvörös mellfoltja messziről elárulja. Hátuk barnás, míg hasaljuk világosszürke.** Olykor fiókáival is találkozunk, melyek gyámoltalanul üldögélnek s várják szüleik táplálékát. E vörösbegy fiókákat a jó szándékú kirándulók gyakran hazaviszik, de felnevelni a legritkább esetben sikerül odahaza. Hagyjuk őket eredeti környezetükben. Színük még – ifjúkorban – nem hasonlít a felnőtt madarak színéhez. Hosszanti, szürkésbarna foltok tarkítják mind a háti, mind a hasi oldalon a puha, szürkés tollú csemetéket. Az angolok nemzeti madara.
A vörösbegy egyike erdeink leggyakoribb énekesmadarainak.
Szereti a páradús sűrűségeket. Fészkét fű közé, a talajra, vagy talajmélyedésekbe építi, s itt költi évente két alkalommal is 4-6 fiókáját.

A kakukk igen sokszor a vörösbegy fészkébe tojja tojását, melyet a parányi madarak fel is nevelnek. Áprilistól októberig tartózkodik nálunk, majd a Mediterrán területekre vonul . Télen is láthatunk azonban példányokat főleg a madáretetők környékén. Ezek az északi területekről hozzánk érkező madárvendégek. Szívesen elfogyasztják a kihelyezett apróra reszelt sajtdarabokat pici almaszeleteket.Védett madarunk. Eszmei értéke 25-ezer Ft.

Szöveg: Agárdy Sándor Fotó : Danku János

